

Motion till riksdagen

1989/90:So6

av Karin Israelsson m. fl. (c)

med anledning av prop. 1989/90:28 om vård
i vissa fall av barn och ungdomar

Propositionen

Grundsynen som det nya lagförslaget vilar på är barnens samhörighet med de biologiska föräldrarna. I de fall konflikter mellan barnets och föräldrarnas intressen kan uppstå, hävdas barnets rätt. I de fallen ger lagen möjlighet att splittra en familj.

Den nya LVU-lagen kommer att möjliggöra tidigare ingripanden av ungdomar som missbrukar, begår brott eller lever farligt på annat sätt. Grunderna för att bereda barn och ungdomar vård preciseras genom att begreppet "fara" byts ut mot "påtaglig risk för skada".

Socialnämndens övervägande om vård föreslås ske minst en gång var sjätte månad. Beträffande beslut i fråga om umgänge mellan den unge och vårdnadshavaren föreslås att övervägande skall ske minst en gång var tredje månad.

Reglerna om flyttningsförbud kommer enligt lagförslaget att flyttas från socialtjänstlagen till den nya lagen.

Bakgrund

Samhällets ansvar för barn och ungdomar regleras genom bestämmelserna i socialtjänstlagen. Socialnämnden kan som regel i frivilliga former inom socialtjänsten ge föräldrar och barn det stöd och den hjälp de behöver. Om inte samförstånd nås och en ogynnsam utveckling för den unge kan befaraS finns möjlighet att bereda vård oberoende av samtycke. Detta sker genom den nuvarande lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU).

LVU har varit utsatt för kritik i olika hänseenden. Detta har bl. a. gällt de vaga förutsättningarna för lagen, bristerna vid tillämpningen och svårigheten att ta hand om de mest utsatta ungdomarna. Antalet § 12-hem har varit för litet, vården för odifferentierad och personalen har inte fått det stöd den behövt.

Dessa synpunkter har legat till grund för en ny LVU-lagstiftning. En ny lag har diskuterats länge. Redan i februari 1986 presenterade socialberedningen ett förslag som dock inte ansågs tillräckligt genomarbetat. Före justitieombudsmannen Sverne fick i oktober 1986 uppdrag av regeringen att företa en översyn. Denna översyn ligger i stora delar till grund för den nu aktuella propositionen.

Centerpartiet kommer i denna motion att behandla följande områden. Inledningsvis redogör vi för faktorer som vi anser i hög grad avgörande för den unges utveckling och där vi särskilt framhåller familjens och skolans förebyggande roller. Därefter följer en kort beskrivning av ungdomsbrottslighetens utveckling. Drogernas inflytande framför allt på ungdomsvåldet speglas också. Ungdomsarbetslösheten anser vi vara en annan bidragande orsak. Mot denna bakgrund gör vi sedan en bedömning av dagens vårdssituation inom ramen för LVU. Våra synpunkter och förslag till åtgärder återfinns under respektive avsnitt.

Centerpartiets förslag

Familjens betydelse

Ingen grupp av människor betyder så mycket för barnet som den närmaste familjen. Det är i familjen som barnets fostran skall ske i första hand. Härifrån hämtas språk, normer och värderingar. Dessa faktorer ger trygghet och samhörighet.

Bandet mellan barn och övrig familj visar sig inte alltid hållbara. Många kommer under barn- och ungdomsåren att skiljas från en av sina föräldrar och kanske växa upp i nya familjekonstellationer.

År 1985 fanns det enligt folk- och bostadsräkningen en kvarts miljon barn under 18 år som hade ensamstående förälder. Antalet barn med ensamstående förälder var 25 000 fler än tio år tidigare. I de allra flesta fall är det en mor och hennes barn som lever tillsammans.

Enligt statistiska centralbyråns uppgifter blir en separation mellan barn och en av föräldrarna allt vanligare. Antalet separationer har ökat snabbare under 1970-talet än under 1960-talet.

Centerpartiet sätter familjen i centrum. Vi ser sambandet mellan en hel familjebild och en familjepolitik som bygger på valfrihet och lika villkor för alla familjer oberoende av bostadsort och en trygg uppväxt utan kriminalitet/missbruk och olika tvångsmässiga samhällsinsatser. Vi hävdar att införandet av vårdnadsbidrag är ett steg på vägen för att skapa rättvisa förhållanden och ge barn och föräldrar mer tid för varandra. Det är nödvändigt att föräldrarnas roll som fostrare stärks; detta gäller inte minst de ensamstående föräldrarna. Vad som här anförts bör ges regeringen till känna.

Skolans roll

I dag finns flera alternativa barnomsorgsformer innan grundskolan tar vid. Barn till förvärvsarbetande eller studerande föräldrar ges plats i daghem, fritidshem eller familjedaghem. Vid sidan av de kommunala daghemmen finns daghem med annan huvudman än kommunen såsom föräldrakooperativa daghem och privata dagbarnvårdare. Enligt vår mening måste barnomsorgen utvecklas så att familjernas egna val tillgodoses.

Redan på mödravårdscentraler och BB kan man ofta se vilka familjer som kan komma att få problem och att de behöver extra stödsatser från samhällets sida. Barnhälsovården orkar inte i vanliga fall förutom de ordinarie ar-

betsuppgifterna arbeta med en eller flera familjer på väg mot social utslagning. Barnhälsovårdens resurser behöver därför förstärkas. Detta kan ske genom att utbilda arbetslag vars huvuduppgift skall vara att stödja trängda familjer. Detta skall naturligtvis ske på frivillig grund.

Vi finner det också angeläget att ge barnen talesmän inom socialsektorn. Socialnämnden behöver ges befogenheter att bland socialsekreterarna utse en "barnavärdsman" eller "kontaktperson" för arbete med utsatta familjer.

Nästa steg gäller barnomsorgen där man ännu tydligare kan få en bild av de barn som behöver extra stöd. Vi finner det därför viktigt att personalen, som ofta uppmärksammar vilka barn som är utsatta, ges stöd för att hjälpa dessa.

Tidig hjälp till dessa familjer kan förhindra många placeringar och underlätta valet av bra placeringar när dessa blir nödvändiga.

Även grund- och gymnasieskolans betydelse i det brotts- och missbruksförebyggande arbetet kan inte nog värderas. Skolan måste enligt vår mening ges resurser för att tillvarata och utveckla ungdomars inneboende förmåga och möjligheter. Det är också viktigt att skolan kan och har kraft att ställa krav och uppställa normer. Enligt aktuell BRÅ-statistik finns klara samband mellan skolk, dålig skolanpassning och kriminalitet. Det får aldrig tillåtas gå så långt att eleverna inte kan vara kvar i den ordinarie undervisningen utan straffar ut sig ur skolan. Med hänsyn till allas bästa och för att kunna tillgodose dessa ungdomars behov av en intensiv vuxenkontakt kan det vara nödvändigt att tillfälligt placera ungdomarna i en annan miljö, t. ex. små specialenheter. För att detta skall bli verklighet krävs att skolan ges ökade resurser och att ett mer samlat program antas med inriktning på att hjälpa dessa ungdomar. Vad som här anförts bör ges regeringen till känna.

Ungdomsbrottslighet – droger

Alkoholkonsumtionens utveckling har klara samband med brottsutvecklingen. Enligt studier som bl. a. BRÅ företagit konstateras att 70–80 % av våldsgärningsmännen vid brottstillfället var alkoholpåverkade. Statistiken visar också att den typiske gärningsmannen är en ung man mellan 20 och 24 år. Våldet har blivit allt rårare och mer hänsynslöst. Det våld ungdomarna gör sig skyldiga till är ofta misshandel och olika typer av skadegörelse.

Beträffande alkoholkonsumtionen bland ungdomar har SIF● i sin senaste intervjuundersökning slagit fast att den totala alkoholkonsumtionen i gruppen ungdomar mellan 12 och 24 år sedan 1984/85 ökat med närmare 30 %. Ökningen ligger i huvudsak på starkölssidan. Vi finner tendensen att alkoholkonsumtionen går allt längre ner i åldrarna mycket oroande.

Centerpartiet finner att alkoholens och narkotikans roll för ungdomar framför allt i våldssammanhang hittills undervärderats. Kampen mot missbruk av alkohol och narkotika måste därför intensifieras. Vad som här anförts bör ges regeringen till känna.

Arbetslösheten

Enligt SCBs arbetskraftsundersökningar har antalet arbetslösa ungdomar mellan 16 och 24 år minskat med 4500 från september 1988 till september

Mot. 1989/90

So6

1989. Denna siffra tyder inte på någon stabil nedåtgående trend. Mätningen mellan de två föregående åren visar på en ökning av antalet med 10 800. Den senaste snittsiffran beträffande årsarbetslösheten var för 1988 1,6 %.

● beroende av all statistik utgör ungdomsarbetslösheten ett stort problem. Ungdomarna lämnas utanför all gemenskap och socialt stöd som arbetslivet kan erbjuda.

Arbetslösheten är enligt vår uppfattning en starkt bidragande orsak till utslagningen av ungdomar. Känslan av att inte behövas leder till en destruktiv passivitet och i värsta fall brottslighet. De stora omflyttningarna inom landet och uppbyggnaden av stora opersonliga bostadsområden har sin grund i bristen på arbete främst för unga. Centerpartiet föreslår åtgärder för att komma till rätta med ungdomarnas arbetslöshetssituation. Regeringen måste uppfatta betydelsen av ungdomsarbetslösheten och på allvar söka komma till rätta med den. Vad som här anförts bör ges regeringen till känna.

Dagens vård av unga

De statliga ungdomsvårdsskolorna övergick 1982 till landstingen och i några fall till kommuner eller vårdförbund. Även intagningen decentraliserades till de nya huvudmännen. De f. d. ungdomsvårdsskolorna benämns i dag paragraf 12-hem. Dessa hem ingår i den stora gruppen hem för vård och boende (hvb-hem) som innefattar institutionsvård för barn eller ungdomar som blivit omhändertagna med stöd av LVU. Det stora flertalet unga, ca 90 %, som omhändertags placeras i familjehem. Det finns i dag 26 tolvhem i landet med sammanlagt 520 platser.

Antalet vårddygn utanför det egna hemmet uppgick sammantaget till drygt fyra miljoner årsskiftet 1987/88. Därtill kommer 68 620 vårddygn som LVU-placerade barn tillbringat i det egna hemmet ofta i samband med utskrivning. Vårdkostnaden ligger på i genomsnitt 1000 kronor per dygn.

Under 1988 avvisade tolvhemmen 600 gånger sammanlagt 150 ungdomar, dvs. flera avvisades flera gånger. Skälet är inte i första hand platsbrist utan det rör sig om ungdomar som ingen vill ta emot. De som är i störst behov av vård och som för länge sedan provat alla tänkbara vård- och hjälpformer.

Antalet barn och ungdomar som omhändertagits med stöd av LVU ligger relativt konstant på ca 600 stycken per år. Antalet frivilligt placerade sjönk under hela 1970-talet medan antalet unga som varit föremål för tvångsvård ökat något under samma period. Det är ungdomar i åldrarna 15 till 17 år som främst blir föremål för tvångsomhändertagande.

Vi finner ökningen av antalet tvångsomhändertagande oroande. Samhällets strävan måste vara att leda utvecklingen därhän att:

- ☐ allt färre tvångsinskrivanden enligt LVU behöver göras
- ☐ vården företrädesvis sker i familjehem
- ☐ vården/personalen är kvalificerad att möta de problem som finns inte minst på hvb-hemmen.

Av särskilt intresse i detta sammanhang är de ungdomar som blir utsträffade från i stort sett alla hjälpinstanser. Det är en relativt liten skara men de är i desto större behov av stöd.

Ett tvångsomhändertagande är ett hårt ingrepp i den privata sfären och

Mot. 1989/90
So6

därför bör det ställas höga krav inte bara på den enskilde socialarbetaren utan även på de handlingsregler som denne skall ha till grund för sin bedömning. De regler som lagen ställer upp måste ovillkorligen leda till skönsmåsigas bedömningar i varje enskilt fall.

Dessutom handlar det ofta om antaganden om framtida förhållanden, att situationen skall komma att utvecklas i en viss riktning. Det är därför nödvändigt att lagens anda är klart uttryckt och tolkas likartat så att barnets bästa verkligen kommer i förgrunden.

Inte bara socialarbetaren och domstolen ställs inför svåra avvägningsfrågor. Den som misstänker att ett barn far illa står också inför ett dilemma. Uttalar denne sin misstanke ifrågasätts föräldrarnas lämplighet som vårdare, en anklagelse som drabbar hårt. Vad som återstår att välja på är emellertid att lämna ett barn försvarslöst.

I förarbetena till socialtjänstlagen uttalas klart målsättningen att hemmen för särskild tillsyn skall finnas kvar som en särskilt kvalificerad resurs inom socialtjänsten för de mest utsatta ungdomsgrupperna. Man kan med fog hävda att det råder obalans mellan å ena sidan den målsättning som har uttalats i fråga om de unga lagöverträdarna och å andra sidan de förändringar som nu sker inom socialtjänsten.

Genom den något dystra bakgrundsbild som målats upp kan vi konstatera att de problem som finns inte löses enbart genom ökade möjligheter till ingripanden enligt LVU. De nyheter som föreslås, bl. a. ändrade rekvisit för ingripanden, förbättrar knappast situationen för många utsatta ungdomar. Vi finner också att de särskilt drabbade, både socialt och kriminellt, de s. k. värstingarna, når man inte i någon ökad utsträckning genom lagförslaget. Dessa ungdomar är redan LVU-fall. Frågan hur samhället på bästa sätt skall ta hand om den i och för sig lilla men vårdkrävande skaran asociala ungdomar framstår alltså som oklar.

Erfarenheten visar att det behövs en vårdform motsvarande de tidigare ungdomsvårdsskolorna, där det finns resurs och kompetens att under begränsad tid ta hand om ungdomar med särskilt svåra problem. De s. k. paragraf tolv-hemmen måste därför återskapas till att bli den vårdresurs de tidigare varit. Detta löses inte enbart genom en förändring av statsbidraget. För att alla ungdomar som har behov av högt kvalificerad vård skall kunna få tillgång till sådan krävs ett statligt huvudmannaskap. Anslagen måste vidare höjas så att resurserna förstärks och vårdmetoderna utvecklas. Antalet vårdplatser behöver bli fler.

Motivet till att verksamheten överfördes i annan regi var att ungdomarna skulle placeras enligt närhetsprincipen och att socialtjänsten skulle ha det samlade ansvaret för vårdinsatserna. Denna princip som föreskrivs i socialtjänstlagen har hittills varit svår att följa. I och med detta försvåras den unges kontakt med föräldrar och även socialnämndernas tillsynsplikt över vården. Detta förhållande finner vi i de flesta fall vara oroande. Vården måste bedrivas på så sätt att kontakten mellan den unge och föräldrarna inte i onödan försvåras. JO har kritiserat förhållandet och hävdade att det finns allvarliga brister i socialnämndernas kontakter med familjehemmen. Privata vårdhem växer upp utan större kontroll av vilken vård man kan erbjuda. Vi ser det

som positivt att alternativa vårdformer kan prövas men vill betona att kvaliteten måste garanteras genom kontrollåtgärder.

På flera av de befintliga vårdhemmen vill man inte ta emot de ungdomar som har de allra svåraste problemen. Man anser sig inte kunna vårda kriminellt belastade ungdomar tillsammans med dem som har mindre uttalade problem. Det har också visat sig svårt att placera dessa ungdomar i familjehem. Centerpartiet kräver att särskilda insatser görs för att bereda dessa den kvalificerade vård de behöver.

De insatser som personal och familjehemsföräldrar utträttar kan inte nog värderas. Det är ett många gånger tungt och svårt arbete de bedriver. För att de själva skall känna att de räcker till och för att vårderna skall vara så bra som möjligt krävs att de får ett aktivt stöd och önskvärd utbildning. Den utbildning som ges i dag bygger till stor del på enskilda överenskommelser. Det är inte helt enkelt att få till stånd en utbildning som täcker alla frågeställningar. Därför kräver vi en översyn av de utbildningsmöjligheter som ges i dag och förslag till lösningar. Ett organ för samordning av dessa insatser bör skapas.

En stor del av de unga som berörs av LVU är ungdomar med invandrarbakgrund. Ca en fjärdedel av platserna antas fyllas av ungdomar med invandrar- eller flyktingbakgrund. Detta ställer särskilda krav på vårdens utformning med tanke på språk, kultur, religion och föräldrakontakter. Vi finner det mycket angeläget att speciellt utreda vilka förebyggande åtgärder som behövs för att tillgodose dessa ungdomars speciella behov och krav, bl. a. med tanke på val av familjehem.

Vidare kräver den ungdomspsykiatriska verksamheten särskilda resurser. Många av de ungdomar som är föremål för omhändertagande har psykiska störningar och detta ställer stora krav på personalens kompetens. Det är viktigt att antalet behandlingsenheter för dessa ungdomar byggs ut.

Grunderna för vård

En allmän iakttagelse som vi gör i den nya inledande paragrafen till lagen är att barnet inte nämns som den individ som det hela rör sig om. Barnets sårbarhet bör vara utgångspunkten för lagen. I stället föredrar man att understrika viljan av samarbete med vårdaren. Inte heller tas något upp om möjligheterna att utröna barnens situation med professionell hjälp.

En enligt vår mening given utgångspunkt för fortsatt reformering av lagen är att barnet även om det är omyndigt är okränkbart och har uttrycksmöjligheter. I klartext innebär det att barnet inte får utsättas för övergrepp och det faktum att det är omyndigt kräver att det ges särskild hjälp att hävda sin rätt.

Den ändring av rekvisiten för omhändertagande som föreslås är inte enligt vår mening tillfredsställande. Vi finner i likhet med den särskilda utredaren och ett antal remissinstanser att begreppet "uppenbar risk" är att föredra framför "påtäglig risk". Detta återfinns i lagförslagens 2 respektive 3 §. Bedömningen som gjorts i det nya lagförslaget är rätt så till vida att en ändring behöver ske för att närmare precisera när ett tvångsomhändertagande kan vara aktuellt. Vi finner sålunda att den osäkerhet som råder här om måste brytas och att detta delvis kan ske genom en ytterligare precisering. Vi delar inte åsikten att uppenbar risk skulle vara att anse som en skärpning av be-

Mot. 1989/90
So6

viskravet för att ett omhändertagande skall kunna komma i fråga. Begreppet talar i stället för att det är frågan om en skyddslag.

Mot. 1989/90
So6

I fråga om grunderna för vård i beteendefallen anser vi att valet av begreppet "annat socialt nedbrytande beteende" inte är vare sig relevant eller språkligt riktigt. Vi föreslår därför att detta begrepp i lagförslaget 3 § får en något annan lydelse: "annat socialt nedbrytande levnadssätt". Detta uttryck är mer konkret och stämmer bättre överens med den helhetssyn man bör ha på vårdbehovet.

Vi har också betänkligheter mot begreppet "brister i omsorgen". Det är för oegentligt och leder tankarna till barnet som enbart passivt mottagande. I själva verket är det så att barnet samspelar med omgivningen och att barnets individualitet går att uppfatta och måste tas till vara.

Ansökan om vård

Centerpartiet anser i likhet med de remissinstanser som yttrat sig i frågan att det är positivt att lagen innehåller bestämmelser om att förutsättningarna för vården skall anges. Det är av stor betydelse för såväl den enskilde som för handläggare att ansökan görs så tydlig som möjligt. Vi anser det inte nödvändigt att belasta lagtexten med ytterligare moment, men det bör däremot tydligt preciseras i motiven till lagen vad som skall ingå. Där bär även framgå att det är kraven i 4 § i förvaltningsprocesslagen som gäller i detta avseende. Vi vill vidare betona vikten av att socialstyrelsen lämnar erforderliga råd och anvisningar till socialnämnderna om de krav som ställs på ansökningshandlingarna.

Flyttningsförbud

Flyttningsförbud är en kännbar åtgärd såväl för de unga som för föräldrarna. De inblandade kommer här i kläm och far illa. Om man väljer att reglera umgänget under flyttningsförbudstiden kan det tyda på att åtgärden inte är temporär, vilket den får anses ha till syfte att vara. I propositionen anförs att skälet till att umgängesfrågan vid flyttningsförbud inte regleras i socialtjänstlagen torde närmast vara att det är att anse som en temporär åtgärd.

Vi anser att flyttningsförbudet strider mot lagens syfte att eftersträva att familjen skall kunna återförenas. Det är vidare ologiskt att i domstol rent formellt fatta beslut om fortsatt vård utan vårdbehov trots att vårdbehov inte längre anses föreligga.

Av dessa anledningar bör det särskilt undersökas om inte andra vägar kan stå till buds för att i viss mån tillgodose syftet med bestämmelserna. Reglerna om flyttningsförbud bör tills vidare brytas ut ur lagen och ses över särskilt.

Övrigt

För att vården skall ge resultat på lång sikt får den inte gå ut på förvaring. Vården måste reformeras så att tonvikten kommer på individualisering och behandling och inte som nu på kollektiv anpassning. Individuella vårdprogram måste utvecklas och följas upp. Bättre planering och konsekvens av beslutsfattarna krävs liksom en regelbunden uppföljning av vårdsituationen.

En uppföljning måste också göras i varje enskilt fall så att ingen plötsligt står där utan stöd och hjälp. För att detta skall bli verklighet föreslår vi att vårdplanen innefattar ett uppföljningsprogram och att en regelbunden kontakt med socialtjänsten i form av en särskilt önskad kontaktperson föreskrivs under en övergångstid på ett år efter vårdens upphörande.

Socialberedningen gavs 1982 i uppdrag att närmare belysa avgränsningen och samverkansformerna mellan socialtjänsten och kriminalvården. I januari 1988 beslöt regeringen att detta arbete skulle upphöra. Socialstyrelsen fick sedermera i uppdrag att genomföra en översyn av socialtjänstlagen och i samband med detta arbete bör även frågan om bättre samverkan diskuteras. Vi förväntar oss att den arbetsgrupp som tillsatts under våren 1989 med representanter från olika departement snarast skall komma med konkreta förslag på lösningar och även företa en översyn av socialtjänstlagen i de delar som behandlar vård av unga.

Hemställan

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om familjens betydelse för att förebygga ungdomsproblemen.
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om en god barnomsorg.
3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om skolans roll för att förebygga ungdomsproblemen.
4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om sambandet mellan ungdomsbrottslighet och droger.
5. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om vikten av en arbetsmarknadspolitik som förhindrar utslagning av ungdomar.
6. att riksdagen hos regeringen begär förslag om ändrat huvudmannaskap av de s. k. paragraf 12-hemmen i enlighet med vad som i motionen anförts.
7. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om förstärkta resurser till de s. k. paragraf 12-hemmen.
8. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av kontroll av den vård som bedrivs på alternativa vårdhem.
9. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av speciella insatser för särskilt vårdkrävande ungdomar.
10. att riksdagen begär att regeringen skall ta initiativ till en översyn av de utbildningsinsatser som behövs för personal vid vårdhem och för familjehemsföräldrar.
11. att riksdagen begär att regeringen tar initiativ till en analys av invandrarungdomarnas behov och krav i LVU-vården.
12. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om vikten av ett större antal behandlingsenheter inom den ungdomspsykiatriska verksamheten.

13. att riksdagen beslutar, med avslag på proposition 1989/90:28 i denna del, att begreppet "påtaglig risk" i 2 § och 3 § lag med särskilda bestämmelser om vård av unga, ersätts med begreppet "uppenbar risk",

Mot. 1989/90
So6

14. att riksdagen beslutar, med avslag på proposition 1989/90:28 i denna del, att begreppet "annat socialt nedbrytande beteende" i 3 § lag med särskilda bestämmelser om vård av unga, ersätts med begreppet "annat socialt nedbrytande levnadssätt",

15. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av precisering av förutsättningarna för vård,

16. att riksdagen avslår proposition 1989/90:28 såvitt avser reglerna om flyttningsförbud i enlighet med vad som anförts i motionen.

Stockholm den 14 november 1989

Karin Israelsson (c)

Ulla Tillander (c)

Göran Engström (c)

Marianne Jönsson (c)

Kersti Johansson (c)

Rune Backlund (c)

Rosa Östh (c)

Roland Larsson (c)